

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Vize církve zítřka a konkrétní cesta církve a role hnutí

Prof. Dr. Rodrigo Guerra-Lopeze,
sekretář Vatikánské komise pro Latin-
skou Ameriku

Ve dnech 8.-12.6.2022 jsme se s manželem zúčastnili letničního kongresu v Schönstattu. O své zážitky jsme se podělili v tištěném Spoj nás č. 3/22. Mezi mnoha zajímavými přednáškami zazněly i tyto dvě, které zde ve zkrácené podobě přinášíme. Jedná se o pohled člověka mimo naše hnutí, ale jeho myšlenky nás velmi oslovily. Originální záznam lze shlédnout na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=uN13v06F16o>

<https://www.youtube.com/watch?v=rnH6MQ24ssY>

Budoucnost církve nám přináší různé pohledy, ne vždy příjemné. Často se

setkáváme s protichůdnými názory. Tradicionalismus, který požaduje udržení zažitých forem bez větších změn. Protipólem je modernismus, vyžadující aby se církev přizpůsobila sociokulturním trendům, nejen ve svém vnějším vzhledu, ale především ve svém učení. Oba přístupy se však potýkají se stejným pokušením, kterým je snaha upravit křesťanství podle našich vlastních měřítek. Dalším velkým nebezpečím současné církve je moralismus. Tím je myšleno zredukování křesťanství na etické hodnoty. Jakkoli je křesťanská morálka důležitá, není středem křesťanství. Spásonosné je Kristovo milosrdenství. Jde o setkání s člověkem, který se daroval z lásky k lidstvu, a tím proměňuje naše životy. Nejedná se tedy o výsledek našeho vlastního úsilí. Pouze v Kristu se církev stává Božím lidem, který společně kráčí dějinami.

Synodalita, dnešní slovo pro tento proces, doslova znamená: jít společně po cestě. Již Pavel VI. měl zájem více

zapojit biskupy do řízení církve. Papež František dělá v tomto směru další krok - chce, aby opravdu všichni měli možnost se zapojit a převzít odpovědnost. A to je dle papeže Františka cesta, kterou Bůh očekává od církve třetího tisíciletí. Také připomíná slova, která byla řečena o prvních křesťanech: „*Podívejte se, jak se milují a mají všechno společné*“. To je hluboký rozměr synodality. V životě musíme usilovat o to, aby naše láska byla proměňována Láskou Boží, abychom mohli dozrát k odpuštění a smíření.

Celá církev je vyzvána, aby mluvila s odvahou a naslouchala s pokorou. Je dobře, že v církvi je stále více prostoru pro vyjádření. Skutečnou výzvou synodality je však naučit se pokorně naslouchat, zejména těm, kteří jsou jiní a myslí jinak. Naslouchat těm, kteří stojí na okraji, i mimo církev. Zklamaným a rozhořčeným. Protože pouze tím obnovíme pravou podstatu církve.

Konkrétní cesta obnovy církve a role hnutí

Vlastním a specifickým povoláním věřících laiků je proměňovat svět podle Krista sekulárním způsobem. Znamená to být ukotven v církvi, přijímat svátosti a zároveň být ve světě. To nám umožní vnášet život, který nacházíme v církvi, i do struktur světa. Posláním křesťanů ve světě je být solí, která má světu dodat chuť. Má být jako duše, která oživuje tělo. Jako laici

přinášíme Kristovu přítomnost, Kristovo slovo, Kristova kritéria do všech lidských skutečností, i těch nejtechničtějších, nejsložitějších a zdánlivě nejvzdálenějších. Z církevního života do světa financí, škol, institucí, politických stran.

Možná jste si někdy kladli otázku, jaké bude mé povolání? Ke kterému charismatu bych měl patřit? Jaké hnutí je to nejlepší a nejdokonalejší? Není důležité pátrat po tom, které hnutí je nejlepší, ale k jakému hnutí je každý z nás povolán. Nejen ctnosti mého bližního, ale také jeho omezení, chyby a hříchy jsou součástí výchovné cesty, kterou mi Bůh ukazuje, aby mě vedl ke svatosti. Ne navzdory našim hříchům, ale skrze ně a naši křehkost. Bůh nám dává milosti, abychom sloužili druhým, abychom se dělili o křesťanskou zkušenost. Charisma znamená, že mi Bůh mimořádným způsobem pomáhá svědčit o něm uprostřed světa, i když jsem ještě nedosáhl svatosti.

Na počátku většiny laických hnutí stojí charisma zakladatele, reagujícího na specifické okolnosti a události ve světě. Jeho svědectví se sdílí a vybízí širší společenství křesťanů následovat Krista tímto určitým způsobem. Ačkoliv jejich konkrétní životní cesta je jiná, vychází ze zkušenosti zakladatele na základě jeho charismatu.

Jednotlivec i hnutí prochází v životě různými fázemi. Přes různé úrovně svého vnitřního života a zralosti zaží-

váme chvíle velké útěchy a chvíle obnažení a očistění. Jsou chvíle, kdy nás Bůh obdarovává. Když se setkáváme, možná i osobně, se zakladatelem našeho hnutí, jsme naplněni radostí. Ale přichází i chvíle očistit své srdce, aby se věnovalo pouze tomu podstatnému. A podstatné není, abych byl šťastný, ale abych vzdával slávu Bohu a sloužil všude tam, kam mě postaví.

Podstatné je dívat se na svědectví kříže, kdy náš Pán pohlédne na Pannu Marii a Jana a řekne Janovi: „Hle, tvá matka.“ A Marii říká: „Hle, tvůj syn.“ A v tomto mementu velké temnoty a bezútěšnosti, kde všechno lidské selhává, přesto působí vykoupení. Ani Panna Maria, ani Jan si jistě nedokázali představit tu strašnou situaci, kdy viděli Ježíše Krista nahého a ukřižovaného. A přesto se v tomto nejtemnějším okamžiku dějin zakládá církev s mateřskou podporou Panny Marie.

Dnes vidíme, že některá církevní hnutí prochází zkouškami. Vytrácí se z nich bezpečí, opěrné body, ekonomické zdroje, nová povolání. Jsou otřesena hříchem, slabostí a křehkostí. V těchto chvílích Panna Maria Jana objímá. Po tomto objetí následuje vzkříšení o Letnicích a církev se upevní ne jako tajemství čistých a bezhříšných, ani jako tajemství těch, kteří netrpí, ale jako tajemství zachráněných. Naše náklonnosti jsou velmi velké a on nám

je musí někdy bolestně vzít. A někdy v tomto odloučení cítíme pokušení opuštěnosti a smutku, pokušení toho, jak špatně si vedeme, pokušení podlehnout osobnímu selhání nebo komunitní nesoudržnosti.

Zakladatel má své poslání od Boha. Často bychom si přáli, aby byl světce, ale je drobnou součástí většího tajemství, kterým je církev. Je to církev, která zakládá naše skromná hnutí. Zakladatel stojí na počátku hnutí, protože církev skrze něj oslovila život dalších věřících a vyzvala je k následování. Nakonec je to ale

církev, Kristus a Duch svatý, kdo věci zakládá.

Hlavním úkolem nás všech, je objevit v sobě učedníky. Často se domníváme, že jeden je mistr a druhý žák. Velkou výzvou dnešní církve je, abychom

všichni znovu přijali postoj učedníka a mohli nalézt, co od nás Bůh žádá.

Pamatujme, že blahoslavení jsou čistého srdce, protože ti uvidí Boha. To je první věc, kterou opravdu potřebujeme. Prosit o odpuštění a očistit své srdce, abychom vstoupili do správného postoje a objevili, kde je Bůh a co nám říká. Druhou podstatnou

věcí je objevit s vděčností naše dějiny. Součástí toho, co nám Bůh chce sdělit, je to, co nám již řekl prostřednictvím dějin. Historie není jen zkoumání minulosti, ale také prožívání přítomnosti a pohled do budoucnosti.

Být věrný dějinám tedy znamená být věrný i příslibu budoucnosti, který máme, že zlo nikdy nezvítězí a nebude mít poslední slovo. Naší nadějí je jistota, že Pán bude stále s námi a nenechá nás samotné. Skutečné problémy nastávají, když se naše naděje rozplývá. Ve chvílích kdy pochybujeme, že Kristus nás nikdy neopustí, že navzdory našemu selhání nám bude vždy nablízku. Budme tedy věrni Kristu, i daru, který nám dal.

Otázky k zamyšlení:

- 1) Jak já osobně vnímám synodalitu, jako cestu pro církev budoucnosti? V čem vidím svůj konkrétní úkol?
- 2) Jak se snažím vycházet vstříc těm, kteří stojí v církvi stranou, ačkoliv se snaží poctivě hledat k Bohu cestu?
- 3) Kdy a při jaké příležitosti jsem opravdu intenzivně zažil, že Schönstattske hnutí je mým domovem?
- 4) Dokážu v temných chvílích vidět příležitost pro zjevení Boží slávy?

Klára Žantová
Svaz schönstattsckých rodin ČR

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz